

כד:

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

דאי לאו הכי אתא אבירי אן
כין לאוויזי. **[מִסְתָּק]**
קטן קטן בחורו ומתנה.
פוחת מורס על שמע
לפניה יוצר אור שמע
לפניה ואחא לאחיה
ומתנה, אבל פוחת יוצר
קורא בחורו ואחא יוצר
לפי החיבה הכלכלי
לפי ברכות געבור און
גשאת את פניו משום
לכוד ציבור. **[מִסְתָּק]**
לכוד כנד קרוע ואין
גצוירי כין ידים אל
יוצר כמד ערומות. כמה
תפרמקנין **[מִסְתָּק]** חלך
בבוי שפיר ערום חלך
על שנים **[מִסְתָּק]** כמה המדלך
בבוי שפיר פחת חלך
ולח שנין. **[מִסְתָּק]**
ושקן כל יא למ חרע,
נא לו את חרע חרע
אלא אצטנכות וקועי,
שלט מלטינז מחלול
לאחיו, שלט מלטינז
ותחיל מלטינז, שלט
נא ואלו ר' חייא ר'
דסן ימי אמר גשאת
פוחת **[מִסְתָּק]** און
יודע אומד כל של
אה **[מאורות]** מסינז לא
יפסא את שמע. כלומר
אין בייך בייך אה ר'
על הפירות, אלא בנה
אין מציא שנים שנים
שבלה. חניא אסור לו ר'
יודע ואלא תריבא פס'
כרעכא לא אה אותה
פוס' כן סומא. ודאי
כרעכא סומא ודאי
דאיב **[מִסְתָּק]** מלחא,
אין קולית ללא גענין
על חלום ואין על חלום
על חלום. **[מִסְתָּק]**
כ' בהנהגה אלה מלחא
אין סומא אין לו חנא כן
בגן אית ליה לוסא

וְנִתְּנָה בְּכָאוֹר וּבְכֹרֶד יוֹסֵף רִאשׁוֹנָה
 בְּמִנֵּי דִירָו וְהַלְבִּיל. בְּהַתְּקִיל לֵךְ
 כְּמִנֵּי שְׁקֹרֶד לְעִינֵי אֶלְפִין וְלֵךְ
 לֵךְ אֶת נִמְצָאת מִשְׁמֶרֶת וּמִגְדֹּר.
 בְּשִׁשֹּׁן הַכֹּהֵן וְנִמְצָא מִחֶרֶץ וְכִי
 אֶת מִכּוֹ מִנֵּי שְׁמִינִי כֹהֵן מִסֵּס
 יִי גִדּוֹל, אֲבָל אִי אֶת כֹּהֵן לְגִדֹר
 כִּי צֹד וְקוֹסִים יוֹשְׁבֵים, מִנִּרְחֵם לֵךְ
 הִדְרֵשׁ, שְׁנֵאֵן וְתִקְחֵל הַעֲדָה אֶת
 [וְ] אֶת אֲחֵי קֹרֵא וְשִׁמְשֵׁי מִתְּרִנֵּם
 אֲחֵרֵי כֵן וְנִתְּנָה אֶל עַל בֶּן שְׁאֵין
 הַחִלְבִּיל עֲגוּלָה. מִן הַעֲרֻשָׁה
 עֲלִין יִרְצֻצוּ מִדּוֹחַ. וְזוֹ הִיא מִן

פנפני אצל ורבינו דה/ קשה מיון שגל היה יוכל
לומר חיי"ט ח"כ הי"ך הורידו רבי לפני המזבח
כדל"ז בנשוק את הפועלים (ב"מ דף ק"ה) והל
מחזיק חופה ולא מחזיק בית שגן לשו קדושת לאלפין
אלפין וי"ל דכשה
המית"ם קורא אותה
ידה אבל לא היה יכול
לה אלהיו שעל רבי
לה לפיכך הורידו *
ש בקדו מורה. ואפילו
הסידור דלמחר בירושלמי
היה עדיף עקשית אהל
נפמלי אמר ליה מיון
דש עניק מוסר:

התם יבאבנותא דליבא
מיכיון וידע הכא משו
ליה הנאה ורבנא אית
דתניא א"ר יוסי כל
מקרא זה יהיית ממ
ימשש העור באפלה ו
בין אפילה לאורה עד
אחת הייתי מואלך
וראיתי סומא שהיה
כבוד אומא לא בני א

שאוּבוּהָ בְּיָדֵי בְנֵי אָדָם רוּאִין אוֹתִי וּמִצְלִי
הַבְּרֶקֶעִין: **מִתְנִי** *כִּהֵן שֵׁשׁ בְּדִידֵי מוֹמִין
ר' אֶפֶרַיִם מִי שְׁהוּ דִּידֵי צְבוּעוֹת *סְטִים לֹא יִשְׁאֹר
זוֹ: **גַּמ'** *⁶ תֵּנָא מוֹמִין שְׁאִמְרוּ בִּפְנֵי דִידֵי
בְּוֹהֲקִנִּיּוֹת לֹא יֵשֵׁא אַתְּ כְּפִי תֵנִיא נְמִי הֵכִי
יִקְוֹמוֹת עֲקוּשׁוֹת לֹא יֵשֵׁא אַתְּ כְּפִי אִמְרֵי רַב
תְּ כְּפִי תֵנִיא נְמִי הֵכִי יֵאִין מוֹרִידִין לִפְנֵי הַתִּי
בֵּית חִיפָה וְלֹא אֲנִישֵׁי מִבְּעוֹנִין מִפְּנֵי *שְׁקוֹרִין
לִיהֵ רַבִּי חִיַּיא לֵר' שְׁמַעוֹן בֶּר רַבִּי *אֶלְמִלִּי
שִׁשׁוֹם דַּעֲבִי קֶלֶךְ אַתָּא אִמְרֵי לִיהֵ לֹאֲבוּהָ אִמְרֵי
נִיעַ אֶפֶרַיִם *וְחִכִּיתִי לֵה' לֹא נִמְצְאָת מִחֶרֶץ וּמִגְדוֹ
זֶנֶע כְּפִי וְהָאֵל הוּאֹה דְּרוּהוּ בְּשִׁכְבוֹתֵיהָ דְּרַב
בְּעוֹרֵי הוּאֹה תֵנִיא נְמִי הֵכִי *זִבְלָנָן לֹא יֵשֵׁא אִי
ר' אֶר' יוֹחָנָן *סוּמָא בִּאחַת מַעֲיִנֵי לֹא יֵשֵׁא
בְּבוֹתֵיהָ דְּרַבִּי יוֹחָנָן דְּרוּהוּ פְּרִים דִּידֵיהֵ הוּאֹה
סוּמָא בִּאחַת מַעֲיִנֵי לֹא יֵשֵׁא אַתְּ כְּפִי וְאִם
מִי שְׁהוּ דִּידֵי צְבוּעוֹת לֹא יֵשֵׁא אַתְּ כְּפִי: תֵּנִיא
קֶכְ מוֹחֵר: **מִתְנִי** *הָאִמְרֵי אִינִי עוֹבֵר לִפְנֵי
אִי *עוֹבֵר בְּסִדְרָל אִינִי עוֹבֵר אֶף יִחַף לֹא יִ
הָ וְאִין בְּהַ מַצּוֹה נִתְּנָה עַל מַצְחוֹ אוֹ עַל פִּסֵּי
וְנִתְּנָה עַל בֵּית אֹנֻקְלִי שְׁלוֹ ה"ו דְּרֶךְ הַחִיצוֹן
תְּ נִזְרָקָה בּוֹ: הָעוֹשֶׂה תִּפְלָחוּ עֲגוּלָה סִכְנָה
וְדַתְּנֵי רַבְּנָן *⁷תִּפְלִין מְרוּבְּעוֹת הֵלֵכָה לְמִי
לְכַסּוֹנָן אִמְרֵי רַב פַּפָּא מִתְּנִיתִין דַּעֲבִידָא כִי אִי

יטת חכמים דבעינן לך לאות (ש) ולא לאתרים לאות (ש);
ה: גמ' שם מינות נורקס בו. המיין עובדי ע"ש
קלקל ריבוען במשיכת חוט התפירה וזרץ שיהא לה
יומטין באלכסון: כי אמנוא. עגולות כאנוז אבל עגו

[illegible]

א. מלאן רבנו משה דר"ם אחר ק' לר"ש בר ר' דלס כמו דאזא בגמ' לפיטו ואלו דג' אחרת היה לו וז"ל.

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

הדבקה איננו ילכ משום כבוד איכא: קטן פומח מכו שיקרא
בצורה. גדול פומח הוא דאקור משום ולא יראה כך ערות דבר
ודברים (ג) אבל קטן אינו מוחה או דלמא לא פליג מחני' בין
קטן לגדול: לדרוש במרכבה. דימואל: פחסיס. גומות:

מתנאי כהן שיש ילדיו מומין. לפי
השעם המחמלן בו ואמרין במסכת
תהיגה (דף טז.) המסמלן כהנים
בשעם ששעו"א את חמילן עיניו כהות
לפי שהסמיה שורה על ידיקו"א:
במ' בוסקיונים. לוטיו"א ש' בלג"א:
עקומות. כספכות: עקוסות. לנצ"א:
חיטין ויושני. כהן שהוא מאנשי
חיפה ומאנשי בית שאן מגממין
בלגון וכן: **מפני** שקורין לאלפין
שיוניין ולשיוניין אלפין. ואם היו עושין
ברכת כהנים היו אומרים יאר עבר
ה' פניו ולשון קללה הוא כי יש פנים
ש' פתחו לשון כעם כמו פני ילכו
(שמות לג) את פת ש' וקורא כן ומתרגמין

ית רוגזי ומעיי' עושין אלפין
 וסוממין מפלתו. ודאמרין
 דבי ר"א קורין אלפין עיינין ולעיינין
 אלפין. הווא דגרסה: (שפני ידיו
 רגליה. וכושא את כפיו מולך מנעליה
 דמנעא (סוטה דף מ.) ואם יש בו מוס
 יסמכלו בו ומתוך כך רואין את ידיו:
דעבי קלך. ותניא בכלל שוחטין (פולין
 דף כד.) בשלש ודבית עולותיו הלוי
 נפסקין בקול: **אלל** ותכסיה לה.
 מקרה זה כספר ישרה: **לא נמאס**
מקרה מוגדף. שהיה קורא לחמיתין
 ה"ה"ן נגדא כאומר ודאמרי: **ובלגן**
 עייני וזולפת דמעה: **לא יאס אס**
כפיו. לפי שמסמכלין בו: **דש כעירו**
הוה. כבר היו רגליה אנשי עירו ולא
 היו מסמכלין בו. ערה. דש לשון
 (ו) מרגיל כמו כיון דש (נגיעין

דף ע"ב: פסוקים. קרי"ג: **מתני**
אף לנכניס לל יעבור. טעמא
 מפרש בגמ' העושה ספלתו עגולה.
 תפילין כדכחו עגולה כבינה וככחו:
 סכנה. שלא תכנס כדכחו: ואין
 מלוה. דמרוצות עינין: נסנה על
 מחלו. של ראש ועל די על פס ידו:
 כרי ו דרך המינות. שמזין מדרש
 מחכים והולכין אחר המשמע משמעון
 בין עינין ממם ועל ידך ממם ורבותיו
 דכרו במנות (דף ע"ב) כבינה שיה
 בין עינין זה דקדק מקום שמוחו על
 מיתוק רופס ועל ידך גובה הד
 קיבורת כראש הדורע שחכה שמה
 כנגד הכל: על בים אונקלי. על בית
 יד לנכוס במחוק: כרי ו זה
 ממוניו דין אדם בהלכות אחר

אין וזה. נמי כמיז למען תהיה חורת ה' בפיך (שמות י) שיהא הכל
מקפידין בכך: **בספרו ובאגדתו**. ששהוא חופר ציט מושבן לרץ
אלכסון כהלכתו (ו) במרוצע שמהא אלכע ברזוח ובאזקר שיהא
כציהא (ז) וכעדהא שפיר דמי ולא חסיעא לכריחא ממתנין:
ממנ'

הורה וכו'. והכלבא (ברכנן) סומא מורס על שפע. [כשת שייך פירוש מומין אל ינאש וכו'. תנא
מיוס מן קלין. אמר מרדכי על התיבא אל אנשי חיה לאל אנשי ביה איה אל אנשי בעתה
שנאש (דבין) קלין. אמר תמי לאל לאבדור. אמר לו לא יאמנא לך שאתה עמא עמא חבית
חיותין] 6 [היה] לפיכך יאמר לו שאתה עמא קרקא והכיחיל לך שפצא אנש ישראל מוציא
סמכה באתא מעיניו אל ישא אתא כסיו, ואם דש בעיור מורס, יחזי יורש צבעותא אסטס אל
מורס שאתא חלד, אמר קורא ורשע ועמדו קורא ורשע אפילו 7 סמסין. [על סמכה על
מורס ולן חוקן חב, שנין אמר סמכוכל. ולן חוקן המורס קורא, חוקן מורס וחוקן לו על שיקרא.
אשר אל [סמיתן] סמיתן כלמא עמא [ואחוריהו] כלמא קרש, חוקן חומבס חולק לעמ סמית
המשכן קרמא חולק חמא מורס מורחא. ירושלמי חקן אמר] קורא בחורא ואחר חמרג, (ולן
סמכוכל. אמר חקן ברנ נפקין חליתא וקורא חלן מחמרג, חלד אמורס חקן חתרגס סמכוכל.
סמכוכל. סמכוכל אמר חקן חקן אל עיבור. אמר סמטא שייקטין סמא נורקח ביה מורס. חקושה
סמיתן. סמכוכל ואחר ביה שמואל. אמר ר' עמיאל שושל על ביה ברחוס חוקן ונתן אמר לו חילילי בראש
על סמית ביה סא אונגלין. מר אצילי יור. אמר חקן אצילי יור. אמר חקן יורד חקושה. אמר

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

רה אור השלם

1. והיית ממשש
בצדדים כאשר ימשש
העור באפלה ולא
הצליל את דרכיך והיית
אך עשוק וגוול כל
המים ואין מושיע:

דברים כה כט
2. ותכיתי לי המסתיר
פניו מבית יעקב וקיתי
לי:

ישעיהו ח יז

גליון הש"ס

נמ' השום כבוד צבור.
לפיל דף כג ע"א יומא דף
ע ע"א גיטין דף ס ע"א
סוטה דף לט ע"ב:
שם אלמלא. ע"י לפיל דף
כא ע"א תוס' ד"ה אלמלא:
מתני' ציץ זהב. פנהדרין
דף מח ע"ב:

הנהגות הב"ח

(א) נח' (תנח' מומין)
שאלו כספיו דיו ורגליו
תח' ונ' הרש' והטור
לא גרסי הן כרייתא ורב
אלפס גרס לה ועי' בטור
אית ס' קמח: (ב) רש'
דיה דס בעירו וכו' לשון
רגיל כמו: (ג) רח'
בתפין וכו' אלכסין
כהלכו שתהא מרובע
אלכע:

לעזי רש"י

לונגוויץ
[לינגוויץש], מכוסה
נמשים, קרו"ג, חריץ.

מוסף רשמי

תפילין מרובעות. הנמים
מרוכזים (נחמדות לזה א'
בתפרין. נתפסיתן ישמור
את ריבוען. שלא ימסור

וּשְׁקוּרֵי דַגְחֵי

מכוון ארצו כרחבו כדי
שיהא להם אחוז אלכסון
שלאמרו חכמים כל אחת
ברביעא אחת ותרי חומשי
באלכסוֹנָא, ולא יהא ארצו
תפר על רחבו, שאפי' יש
לה זריות פסולין (שם).
הארמור. כחפלתו

 $\mathbf{A} \in \mathbb{R}^{n \times n}$

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones